

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/70/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2117010785
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 02. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Kresl
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2117010785.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Rastislava Kresla a sudcov JUDr. Kataríny Stanislavskej a JUDr. Janky Klčovej, v trestnej veci obžalovaného V. Q., nar. XX.XX.XXXX, pre zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) Trestného zákona, o odvolaní okresnej prokurátorky a obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava, č.k. 15T/34/2017-153 zo dňa 02.05.2018, na verejnom zasadnutí konanom dňa 21.02.2019 v Trnave, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 odsek 1 písmeno d), odsek 2 Trestného poriadku z r u š u j e sa napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.

Podľa § 322 odsek 3 Trestného poriadku sa obžalovaný V. Q., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom T. XXXX/X, C.

o d s u d z u j e :

Podľa § 172 odsek 1 Trestného zákona s použitím § 38 odsek 2 Trestného zákona k trestu odňatia slobody v trvaní 3 (troch) rokov.

Podľa § 49 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona, § 51 odsek 1 Trestného zákona sa trest podmienčne odkladá s probačným dohľadom na skúšobnú dobu v trvaní 4 (štyroch) rokov.

Podľa § 51 odsek 4 písmeno g) Trestného zákona sa obžalovanému ukladá povinnosť spočívajúcu podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom alebo iným odborníkom sociálneho výcviku alebo inému výchovnému programu.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Trnava, č.k. 15T/34/2017-153 zo dňa 02.05.2018 bol obžalovaný V. Q., nar. XX.XX.XXXX uznaný vinným zo zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a písm. d) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

v presne nezistenom čase a na presne nezistenom mieste si zadovážil jednu zatavenú plastovú injekčnú striekačku obsahujúcu hnedú kryštalickú látku s hmotnosťou 2.517 mg s priemernou koncentráciou 67,3 % hmotnostných metamfetamínu, čo predstavuje 1.693,94 mg absolútneho metamfetamínu

a jednu plastovú injekčnú striekačku obsahujúcu hnedú kryštalickú látku s hmotnosťou 56 mg, s priemernou koncentráciou metamfetamínu 68,4 % hmotnostných metamfetamínu čo predstavuje 38,30 mg absolútneho metamfetamínu, pričom toto celkové množstvo zadováženého metamfetamínu sa v Trnavskom kraji v štvrtom kalendárnom štvrťroku roka 2016 na čiernom trhu na území Slovenskej republiky predávalo sa nižšiu cenu ako 2.660 eur, pričom metamfetamín je v zmysle zákona č. 139/1998 Z.z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov zaradený v Prílohe č. 1 predmetného zákona v II. skupine psychotropných látok, a tieto prechovával do dňa 02.11.2016 do 13:35 hod počas jazdy v osobnom motorovom vozidle zn. Volkswagen Passat s evidenčným číslom TT656GH hnedej metalízy, kedy bol v C. na ulici C. M. pred rodinným domom č. XX zastavený hliadkou polície, ktorej na základe predchádzajúcej výzvy podľa § 104 ods. 1 Trestného poriadku predmetné striekačky dobrovoľne vydal, teda neoprávnene si zadovážil a prechovával po akúkoľvek dobu psychotropnú látku,

čím spáchal zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a písm. d) Trestného zákona.

Za tento skutok uložil okresný súd obžalovanému podľa § 172 ods. 1 s použitím § 38 ods. 2 a § 39 ods. 1 Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní 24 (dvadsaťštyri) mesiacov. Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona okresný súd obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmienene odložil a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona mu určil skúšobnú dobu 36 (tridsaťšesť) mesiacov.

Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil v rozsahu č. I. 153-158 spisu.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že Okresná prokuratúra Trnava podala dňa 02.05.2017 na obžalovaného obžalobu sp. zn. 1 Pv 709/16/2207-6 pre zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a písm. d) Trestného zákona.

Na hlavnom pojednávaní konanom dňa 23.11.2017 po zákonom poučení podľa § 257 Trestného poriadku, obžalovaný po porade s obhajcom uviedol, že nechce urobiť žiadne vyhlásenie.

Okresný súd na hlavnom pojednávaní vykonal dokazovanie výsluchom obžalovaného V. Q., výsluchom svedkov Q. B., W. E., Q. R., V. H., ako aj oboznámením sa s listinnými dôkazmi, a to Znaleckým posudkom KEÚ PZ, príkazu na prehliadku iných priestorov, Zápisnicou o vykonaní prehliadky iných priestorov alebo pozemkov, fotodokumentácie z prehliadky motorového vozidla s ev. číslom TT656GH, Zápisnicou o vydaní veci zo dňa 02.11.2016 a 03.11.2016, parkovacieho preukazu pre fyzickú osobu so zdravotným postihnutím, vyjadrením ÚPSVaR C., prepismi nahrávok zo systému E., z výpisu z evidencie priestupkov MV SR na obžalovaného, odpoveďou Sociálnej poisťovne, pobočka C., odpisom registra trestov SR, odpovede na lustráciu v Sociálnej poisťovni, tabuľkou monitorovania cien vybraných OPL na čiernom trhu a Zápisnicou o výsluchu svedka Ing. B. B..

Pokiaľ ide o výrok o vine, okresný súd konštatoval, že obžalovaný vzhľadom na absenciu špeciálneho povolenia na zaobchádzanie s omamnými a psychotropnými látkami, zadovážil si a prechovával bez povolenia tieto látky, teda konal neoprávnene, pričom tento zločin spáchal v nepriamom úmysle podľa § 15 písm. b) Trestného zákona, bol uzrozumený s tým, že zatavené striekačky obsahujú nedovolené látky, čo vyplývalo aj z jeho výpovede o tom, že chcel striekačky ukázať svojej družke majúcej vedomosť o omamných látkach. Okresný súd poukázal na to, že nad akúkoľvek pochybnosť bolo možné ustáliť, že skutok sa stal, avšak priamy úmysel nebolo možné skonštatovať ani s poukazom na argumenty prokurátora.

Pokiaľ ide o výrok o treste, okresný súd ukladal obžalovanému trest v rámci trestnej sadzby 3 roky až 10 rokov, za absencie poľahčujúcich aj priťažujúcich okolností. Okresný súd mal za to, že uloženie trestu odňatia slobody hoci aj na dolnej hranici trestnej sadzby (t.j. v trvaní 3 roky) by bol pre obžalovaného neprimerane prísny. Dôvodom bolo to, že obžalovaný nebol doposiaľ súdne trestaný, a žiaden z priestupkov, ktorých sa dopustil nebol ani majetkového ani násilného charakteru. Okresný súd poukázal aj na to, že obžalovaný doposiaľ nemal s drogami žiaden kontakt, či už ako konzument alebo ako dealer. V jeho motorovom vozidle sa okrem zatavených striekačiek žiadne iné omamné látky nenachádzali, pričom ani stery z jeho rúk neobsahovali žiadne stopy omamných a psychotropných látok. Okresný

súd postupom podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona obžalovanému mimoriadne znížil trest pod dolnú hranicu trestnej sadzby, kedy obžalovanému uložil trest v trvaní 2 roky nepodmienečne majúc za to, že takto uložený trest je pre tohto obžalovaného spravodlivý. Zároveň rozhodol, že na zabezpečenie ochrany spoločnosti a nápravu obžalovaného výkon trestu odňatia slobody nie je nevyhnutný, preto obžalovanému určil skúšobnú dobu v trvaní 36 mesiacov.

Proti tomuto rozsudku okresného súdu v zákonom stanovenej lehote (na hlavnom pojednávaní po vyhlásení rozsudku dňa 02.05.2018 č.l. 143 spisu) zahlásili odvolanie obžalovaný, ktoré písomne odôvodnil na č.l. 168-170 spisu, a následne v zákonnej lehote podala odvolanie aj okresná prokurátorka, ktoré odôvodnila na č.l. 164-165 spisu.

Pokiaľ ide o odvolanie okresnej prokurátorky, toto smerovalo výlučne čo do výroku o treste. Má za to, že uložený trest pod dolnou hranicou trestnej sadzby ustanovenej za tento zločin je pre obžalovaného neprimerane nízky. Z vykonaného dokazovania nevyplýva žiadna skutočnosť, ktorá by v danom prípade odôvodňovala aplikáciu ustanovenia trestného zákona o mimoriadnom znížení trestu v zmysle § 39 ods. 1 Trestného zákona. U obžalovaného bolo nájdené väčšie množstvo psychotropných látok (43 až 173 bežných jednotlivých dávok drogy). Obžalovaný mal podľa názoru okresnej prokurátorky jednoznačne vedomosť o tom, že v tomto prípade sa jedná o omamné látky. Ani pokiaľ ide o pomery obžalovaného neboli zistené také skutočnosti, ktoré by inštitút mimoriadneho zníženia trestu odôvodňovali.

Z vyššie uvedených dôvodov okresná prokurátorka navrhla, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu čo do výroku o treste a uložil súdu prvého stupňa, aby vo veci znovu konal a rozhodol, alternatívne aby podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku vo veci rozhodol sám.

Pokiaľ ide o odvolanie obžalovaného proti rozsudku okresného súdu, toto smerovalo čo do výroku o vine, ako aj výroku o treste. Obžalovaný trvá na tom, že z vyjadrenia obžalovaného, že chcel striekačky ukázať svojej družke, ktorá sa mala na ne pozrieť, a ktorá niečo o drogách vedela, nie je možné urobiť záver, ktorý urobil okresný súd. Logický záver, ktorý z takéhoto vyjadrenia možno urobiť je len ten, že obžalovaný pripúšťal možnosť (alebo predpokladal), že v striekačkách sú drogy, ale nevedel to s istotou. V prípade obžalovaného je možné dospieť iba k záveru, že konal so zavinením z vedomej nebanlivosti, pri ktorej absentuje vôľová zložka. Poukazuje na to, že zavinenie musí byť vždy preukázané (R 19/1971-II). Základ rozhodnutia súdu o úmysle obžalovaného je nepreskúmateľný a v rozpore so súdnou praxou.

S poukazom na odvolaciu argumentáciu obhajoba navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu podľa § 321 ods. 1 písm. a), b), c) a d) Trestného poriadku zrušil a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol.

Krajský súd vo veci vykonal verejné zasadnutie dňa 21.02.2019 za prítomnosti obžalovaného a jeho obhajcu a zástupcu Krajskej prokuratúry v Trnave, na ktorom oboznámil zúčastnených s napadnutým rozsudkom okresného súdu, odvolaním okresnej prokurátorky, odvolaním obžalovaného a podstatným obsahom spisu. Zástupca Krajskej prokuratúry Trnava zotrval na dôvodoch odvolania, navrhol aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a sám podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku vo veci rozhodol. Obhajca obžalovaného zotrval na písomných dôvodoch odvolania. Obžalovaný sa pridržiaval prednesov svojho obhajcu.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku, ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Podľa § 321 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona.

Podľa § 322 ods. 3 veta prvá Trestného poriadku, odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom.

Úvodom odvolací súd poukazuje na to, že rozsudok okresného súdu bol napadnutý odvolaním tak zo strany okresnej prokuratorky, ktorá sa odvolala čo do výroku o treste, ako aj zo strany obžalovaného, ktorý napadol rozsudok okresného súdu v celosti, t.j. aj do výroku o vine ako aj výroku o treste.

Po splnení prieskumnej povinnosti v rozsahu vyššie uvedeného § 317 Trestného poriadku odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie okresnej prokuratorky je dôvodné, pretože rozhodnutím súdu prvého stupňa pokiaľ išlo o uloženie trestu za spáchaný skutok došlo k porušeniu ustanovení Trestného zákona. Uvedené pochybenie okresného súdu však za danej dôkaznej situácie bolo možné napraviť odvolacím súdom bez toho, aby musel vec vrátiť okresnému súdu, a teda mohol sám vo veci rozhodnúť. Naproti tomu, odvolací súd zároveň konštatuje, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Pokiaľ ide o odvolanie obžalovaného, obhajoba bola zameraná na nesprávnosť záveru okresného súdu, ktorý z vykonaného dokazovania vyvodil, že obžalovaný konal v nepriamom úmysle. Obhajoba poukazuje na to, že obžalovaný síce možno vedel, že môže spôsobiť následok trestného činu, avšak spôsobiť ho nechcel a nebol s tým uzročený, čo vyplýva z jeho výpovedí. Obhajoba má za to, že obžalovaný konal so zavinením z vedomej nebanlivosti. Základ rozhodnutia okresného súdu o úmysle obžalovaného je nepreskúmateľný, v rozpore so súdnou praxou a právnou teóriou.

Okresný súd svoj názor o konaní obžalovaného v nepriamom úmysle vyvodil z o samotných výpovedí obžalovaného, ktorý uviedol, že v minulosti pracoval v herni na ul. R. v C., v ktorej boli opakovane vykonávané prehliadky za účelom zaistenia drog. Obžalovaný tiež vypovedal, že nájdené striekačky s neznámou kryštalickou látkou chcel ukázať svojej partnerke, ktorá sa v rámci vysokoškolského štúdia venovala problematike drog na území Slovenska. Pokiaľ teda obžalovaný konal tak ako vypovedal, musel mať vedomosť o tom, že v nájdených striekačkách sú zatavené omamné látky.

Odvolací súd sa s názorom okresného súdu pokiaľ ide o konanie obžalovaného v nepriamom úmysle v zmysle § 15 písm. b) Trestného zákona stotožňuje a odkazuje naň. V tejto súvislosti na podporu správnosti argumentov súdu prvého stupňa dodáva:

V prípade trestného činu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 Trestného zákona sa vyžaduje, aby páchatel neoprávnene konal niektorým zo spôsobov uvedených v odseku 1 tohto ustanovenia. Postihuje sa teda neoprávnená držba omamnej alebo psychotropnej látky, jedu alebo prekurzora a nakladanie s nimi vo všetkých formách uvedených v odseku 1 písm. a) až písm. d), avšak nie pre vlastnú potrebu, a to bez ohľadu na konkrétne množstvo tejto látky. Pod pojmom prechovávanie treba rozumieť akýkoľvek spôsob držby uvedených látok, pričom páchatel nemusí mať takúto látku priamo pri sebe, ale môže ju mať ukrytú na nejakom mieste alebo uloženú u známej osoby a pod.

Zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 Trestného zákona, je úmyselným trestným činom a na vyvodenie trestnej zodpovednosti páchatela sa vyžaduje naplnenie všetkých znakov skutkovej podstaty tohto zločinu, to znamená aj subjektívnej stránky, teda úmyselného konania obžalovaného.

Trestný zákon v ust. § 15 diferencuje úmyselné zavinenie na dve základné formy, a to priamy a nepriamy úmysel. V prípade nepriameho úmyslu podľa § 15 písm. b) Trestného zákona si je páchatel vedomý, že svojím konaním (v tomto prípade nedovolenou výrobou omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi) môže život a zdravie ľudí poškodiť, a pre prípad, že k následku (poškodeniu zdravia) dôjde, je s tým uzročený.

Vykonaným dokazovaním bolo zistené a dostatočne preukázané, že obžalovaný sa spáchania skutku tak ako je uvedené v obžalobe dopustil. Držba omamnej látky, v tomto prípade dvoch zatavených striekačiek s hnedou kryštalickou látkou s hmotnosťou 2.517 mg s priemernou koncentráciou 67,3 % hmotnostných metamfetamínu, čo predstavuje 1.693,94 mg absolútneho metamfetamínu a plastovú injekčnú striekačku obsahujúcu hnedú kryštalickú látku s hmotnosťou 56 mg, s priemernou

koncentráciou metamfetamínu 68,4 % hmotnostných metamfetamínu čo predstavuje 38,30 mg absolútneho metamfetamínu bola preukázaná obhliadkou motorového vozidla obžalovaného, pri ktorej dobrovoľne vydal obidve striekačky s neznámou kryštalickou látkou.

Ako dôvod držania striekačiek obžalovaný uviedol, že ich našiel na susednej záhradke, vzal si ich so sebou, aby ich ukázal svojej partnerke, ktorá sa venovala problematike drog na Slovensku, aby sa na ne pozrela. Už len z tohto tvrdenia je zrejmé, že obžalovaný musel mať vedomosť o tom, že v zatavených striekačkách sú omamné látky, a to bez ohľadu na to o aký druh, množstvo alebo koncentráciu ide. Na tento záver poukázal správne aj okresný súd. Držba ako aj akékoľvek nakladanie s omamnými látkami je v podmienkach SR zakázané, pokiaľ držiteľ nedisponuje príslušným oprávnením, čo nebol tento prípad. Ide o všeobecne známu skutočnosť (tzv. notorieta), ktorú súd nemusí dokazovať. Vedomosť obžalovaného o protiprávnosti takéhoto konania možno vyvodiť aj z jeho výpovede, že sám ukončil prácu v herni na ul. R. v C., nakoľko tam boli pravidelné vykonávané prehliadky za účelom nájdenia drog, a on s drogami nechcel mať nič spoločné. Mal vedomosť aj o tom, že na uvedenom sídlisku sa podľa jeho slov pohybujú rôzne individua, ktoré užívajú alebo majú v držbe omamné látky. Z tejto výpovede jednoznačne vyplýva, že obžalovaný vie, aké trestnoprávne následky so sebou prináša nedovolená držba a prechovávanie omamných látok.

Pokiaľ okresný súd správne poukázal na výpoveď obžalovaného o nájdení a následne úmysle ukázať predmetné striekačky partnerke, ktorá sa venovala tejto problematike, a táto výpoveď v spojení s ďalšími vyššie uvedenými tvrdeniami o policajných prehliadkach zameraných na nájdenie omamných látok v herni kde obžalovaný pracoval, a ten práve kvôli „drogovému prostrediu“ prácu v herni ukončil, nakoľko sa nechcel dostať podľa jeho slov do problémov, celkom určite si musel byť vedomý, čo sa v zatavených striekačkách nachádza ako aj tej skutočnosti, že držanie a prechovávanie takýchto nedovolených látok je trestné.

Okolnosti subjektívneho charakteru (okrem prípadného priznania) je možné dokazovať iba nepriamo, z okolností objektívnej povahy, z ktorých sa dá podľa zásad logického myslenia usudzovať na vnútorný vzťah páchatel'a k porušeniu alebo ohrozeniu záujmov chránených Trestným zákonom. V prípade uzrokovania pokiaľ ide o nepriamy úmysel páchatel'a v zmysle § 15 písm. b) Trestného zákona, páchatel' neráta so žiadnou konkrétnou okolnosťou, ktorá by mohla zabrániť následku, ktorý si predstavoval ako možný, a to tak vo vzťahu k vlastnému zásahu, ako aj vo vzťahu k zásahu niekoho iného. Pri nepriamom úmysle vyjadruje uzrokovanie páchatel'a jeho aktívny vôľový vzťah k spôsobeniu následku relevantnému pre trestné právo.

Z hľadiska právneho posúdenia subjektívnej stránky konania obžalovaného treba zdôrazniť, že pri trestných činoch proti životu a zdraviu, psychický vzťah páchatel'a k následku jeho konania (t.j. forma zavinenia a dosah zavinenia) sú spravidla zistiteľné len na základe nepriamych dôkazov. Pokiaľ ide o úmysel páchatel'a porušiť alebo ohroziť zákonom chránený záujem (tu život a zdravie iných) postačuje zistenie, že vedel, že môže svojim konaním spôsobiť tento následok a bol s tým uzrokovanej. O tejto skutočnosti s poukazom na vyššie uvedené závery odvolacieho súdu obžalovaný vedieť musel.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, odvolací súd sa plne stotožňuje s názorom okresného súdu v napadnutom rozsudku, a to, že obžalovaný svojim protiprávnym konaním porušil záujem chránený trestným zákonom, ktorým je ochrana ľudského života a zdravia pred škodlivými účinkami omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov. Obžalovaný konal v nepriamom úmysle podľa § 15 písm. b) Trestného zákona, nakoľko bez akýchkoľvek pochyb musel vedieť, že svojim protiprávnym konaním môže porušiť alebo ohroziť život a zdravie ľudí, a v prípade, že ho spôsobí, bol s tým uzrokovanej. Práve pre vyššie uvedené skutočnosti je potrebné považovať odvolanie obžalovaného ako nedôvodné.

Pokiaľ ide o odvolanie okresnej prokurátorky, táto namietala voči postupu okresného súdu, ktorým v zmysle § 39 ods. 1 Trestného zákona pristúpil k mimoriadnemu zníženiu trestu pod dolnú hranicu trestnej sadzby. Trest odňatia slobody v takom trvaní, ako ho uložil okresný súd je neprimerane mierny. V konaní na strane obžalovaného neboli zistené žiadne okolnosti, ktoré by odôvodňovali využitie inštitútu mimoriadneho zníženia trestu pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby.

V obsahu spisu ako aj s prihliadnutím na vyššie uvedenú argumentáciu odvolacieho súdu vyplýva, že obžalovaný sa dopustil spáchania zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov

alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a písm. d) Trestného zákona, za ktorý je možné páchatelovi uložiť trest odňatia slobody vo výmere 3 roky až 10 rokov. Bolo tiež preukázané, že obžalovaný konal v nepriamom úmysle podľa § 15 písm. b) Trestného zákona. Okresný súd pri ukladaní trestu obžalovanému za spáchaný zločin prihliadol na to, že obžalovaný nebol doposiaľ súdne trestaný, pokiaľ ide o priestupky tieto neboli majetkového ani násilného charakteru, a tiež prihliadol na tie okolnosti, že obžalovaný doposiaľ do kontaktu s drogami neprišiel, a to či už ako dealer alebo konzument. Okrem dvoch zatavených striekačiek sa v jeho vozidle iné drogy ani stopy po nich nenašli, rovnako ani zo sterov odobratých z rúk obžalovaného sa stopy po drogách nenašli. Uvedené skutočnosti boli dôvodom, pre ktorý sa trest na samej dolnej hranici (v trvaní 3 roky) hoci aj s podmieneným odkladom javil okresnému súdu ako neprímerane prísny.

Odvolačný súd však vyššie uvedené úvahy súdu prvého stupňa nezdiera. Ako bolo i vyššie uvedené, v konaní bolo bez akýchkoľvek pochyb preukázané, že obžalovaný sa dopustil spáchania skutku na skutkovom základe v obžalobe. Dostatočným spôsobom bola preukázaná jeho vina, konal v nepriamom úmysle. Odvolačný súd sa prikláňa k názoru okresnej prokurátorky, že okolnosti, na ktoré okresný súd prihliadal (rozvedené vyššie) neboli takými, ktoré by odôvodňovali mimoriadne zníženie trestu pod dolnú hranicu trestnej sadzby.

Podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona, ak súd vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery páchatel'a má za to, že by použitie trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom bolo pre páchatel'a neprímerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania, možno páchatel'ovi uložiť trest aj pod dolnú hranicu trestu ustanovenú týmto zákonom.

Základnou podmienkou pre aplikáciu vyššie uvedených ustanovení umožňujúcich súdu mimoriadne znížiť trest pod dolnú hranicu trestnej sadzby je existencia výnimočných okolností prípadu. Podľa ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu SR sa výnimočné okolnosti posudzujú z hľadiska pomerov páchatel'a a skutkových okolností prípadu. Pod pomermi páchatel'a treba rozumieť okolnosti týkajúce sa osoby páchatel'a, jeho osobných a rodinných pomerov, ktoré nesúvisia s páchanou trestnou činnosťou a musia nevyhnutne existovať v čase rozhodovania. (porovnaj 3Tost/18/2015, 6 Tost/23/2017, 4Tdo/84/2015).

Takéto okolnosti však v predmetnej veci zistené neboli. Skutočnosť, že obžalovaný doposiaľ nebol súdne trestaný a priestupky, ktorých sa dopustil boli len na úseku cestnej premávky (nemali majetkový ani násilný charakter) samo o sebe nemôže automaticky odôvodňovať neprímerané zvýhodnenie obžalovaného v podobe zmiernenia trestu. Čistý register trestov nemôže predstavovať akúsi „výhodu“ pre obžalovaného, nakoľko zákonnou povinnosťou každého občana je počíňať si tak, aby svojim konaním neohrozil, resp. neporušil zákonom chránené záujmy. To, že sa obžalovaný „správal“ tak, že doposiaľ neporušil normy trestného práva nemožno neprímerane zvyšovať nad jeho zákonnú ako aj občiansku povinnosť spočívajúcu v povinnosti dodržiavať všetky zákonné príkazy a obmedzenia. V spojení s bohatým záznamom v priestupkovom registri nebolo možné skonštatovať ani to, že obžalovaný viedol doposiaľ riadny život, čo sa premietlo aj pri zisťovaní poľahčujúcich okolností, ktoré okresný súd nezistil. Tak isto pokiaľ ide o skutočnosť, na ktorú poukázal okresný súd, že obžalovaný nemal doposiaľ žiaden iný kontakt s drogami a to či už ako konzument alebo dealer, ako aj to, že okrem predmetných striekačiek neboli v jeho aute nájdené žiadne stopy po drogách, ani tieto zistenia neboli výnimočného charakteru.

Tu treba podotknúť, že pokiaľ ide o drogovú trestnú činnosť, táto trestná činnosť sa oproti ostatným druhom vyznačuje niekoľkými špecifikami, medzi ktoré neodmysliteľne (a v prvom rade) patrí jej latentný charakter. To znamená, že zvyčajne je vykonávaná skrytým spôsobom, páchatelia konajú tak, aby za sebou nenechali žiadne stopy, resp. aby im preukázanie drogovej trestnej činnosti nebolo možné preukázať. Páchatelia často pracujú v utajení, nezriedka sa stáva, že so samotnými omamnými látkami ani neprichádzajú do styku. Práve preto nie je možné prihliadnuť ako na mimoriadnu okolnosť ani k tomu, že obžalovaný doposiaľ do kontaktu s drogami neprišiel. Už vôbec nie za takej situácie, kedy si je možné toto tvrdenie vyvodiť len z výpovede obžalovaného, ktorý logicky nebude vypovedať inak, z obavy prívodiť si trestné stíhanie a to aj s ohľadom na to, že nikto to nie je povinný sám seba usvedčovať z páchania trestnej činnosti.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, odvolací súd nevzhliadol také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali využitie mimoriadneho zníženia trestu ako zmierňujúceho inštitútu Trestného zákona.

Pokiaľ ide o samotné uloženie trestu za spáchaný zločin, odvolací súd vychádzal z trestnej sadzby uvedenej už vyššie, a to v trvaní 3 až 10 rokov, za súčasného zistenia, že obžalovanému neboli priznané žiadne poľahčujúce ani priťažujúce okolnosti. Nakoľko neboli zistené také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali mimoriadne zníženie trestu, trest v trvaní 3 rokov (na samej spodnej hranici trestnej sadzby) s podmienčným odkladom s probačným dohľadom v trvaní 4 rokov je trestom zákonným, primeraným a vzhľadom na spáchaný zločin a všetky skutkové okolnosti danej veci a spravodlivým, dostatočným na nápravu obžalovaného ako páchatela.

Primeranosť trestu je nevyhnutným predpokladom dosiahnutia výchovných účinkov trestu, keďže nevyhnutným predpokladom prevýchovy páchatela je jeho akceptovanie trestu ako spravodlivého následku jeho protiprávneho konania, pričom v prípade nespravodlivého trestu k takejto akceptácii trestu zo strany páchatela pochopiteľne nemôže dôjsť. Spravodlivosť trestu tak možno považovať aj za predpoklad prerastania represívneho pôsobenia trestu do pôsobenia výchovného. V rámci požiadavky primeranosti trestu zohráva významnú úlohu sudcovská individualizácia trestu, ktorá fakticky umožňuje naplnenie tejto požiadavky v konkrétnych prípadoch. Individualizácia trestu je prostriedkom dosiahnutia primeranosti trestu. Druh a výmera trestu musia byť súdom v každom konkrétnom prípade stanovené tak, aby zodpovedali všetkým zvláštnostiam daného prípadu.

Odvolací súd pristúpil k sprísneniu trestu aj pokiaľ ide o podmienčnú odklad s probačným dohľadom podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona v spojení s § 51 ods. 1 Trestného zákona. Odvolacím súdom určená dlhšia skúšobná doba v trvaní 4 rokov za súčasného uloženia obmedzenia podľa § 51 ods. 4 písm. g) Trestného zákona je podľa názoru odvolacieho súdu dostatočnou na to, aby obžalovaný počas tejto doby preukázal, či hrozba výkonom trestu postačuje na jeho nápravu a zaradenie sa do riadneho spôsobu života za súčasného dodržiavania spoločenských noriem, alebo je nevyhnutný výkon uloženého trestu. Závisí už iba od správania sa obžalovaného počas skúšobnej doby, či využije možnosti prevýchovného trestu.

Uložením trestu odňatia slobody, ktorého výkon súd podmienčne odloží sa konanie nekončí, ale je stanovená skúšobná doba, v priebehu ktorej sa skúma v prvom rade, či odsúdený dokáže viesť riadny život.

Vyššie uvedené skutočnosti vychádzajú zo základného princípu podmienčného odsúdenia podľa ktorého pokiaľ súd rozhodne o odsúdení páchatela a uloží mu trest odňatia slobody, ale výkon trestu odloží s podmienkou, že odsúdený sa bude v priebehu určenej skúšobnej doby riadne správať a vyhovie obmedzeniam alebo splní povinnosti, pokiaľ mu boli súdom uložené.

Tu odvolací súd dáva do pozornosti aj to, že už samotným podmienčným odsúdením obžalovaného s uložením trestu na samej spodnej hranici trestnej sadzby, kedy je obžalovaný „ušetrený“ od pôsobenia nepodmieneného výkonu trestu ako najtvrdšieho zásahu do osobnej slobody jednotlivca došlo k zhovievavosti súdu a čiastočnému zmierneniu adekvátnosti trestu. Je potrebné zdôrazniť, že podmienčne odložiť výkon trestu odňatia slobody možno iba vtedy, pokiaľ výkon trestu odňatia slobody vo výmere neprevyšujúcej dva roky (vo výnimočných prípadoch tri roky) za podmienky, že s ohľadom na doterajší život páchatela a okolnosti prípadu možno dôvodne predpokladať úspešnú nápravu páchatela a ochranu spoločnosti, alebo ak súd prijme záruku za nápravu páchatela.

Netreba opomínať i na to, že obžalovaný týmto svojím protiprávnym konaním porušil najdôležitejší záujem chránený trestným zákonom, ktorým je ochrana ľudského života a zdravia pred škodlivými účinkami omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, závažnosť ktorého vyplýva už len zo systematického zaradenia tohto trestného činu, a to do I. hlavy 3. oddielu osobitnej časti Trestného zákona. Primárnym objektom ochrany je ohrozenie života alebo zdravia človeka a sekundárnym objektom trestného činu, záujem spoločnosti kontrolovať nakladanie s nebezpečnými látkami.

Okresná prokurátorka v odvolaní poukazovala aj na to, že u obžalovaného bolo nájdené väčšie množstvo psychotropných látok (43 až 173 bežných jednotlivých dávok drogy). K tejto námietke odvolací súd považuje za potrebné uviesť len to, že jednorazová dávka drogy je znakom skutkovej podstaty iba

u trestného činu podľa § 171 Trestného zákona, preto skúmanie množstva drogy, resp. toho koľko jednorazových dávok je z uvedeného množstva vyrobiť má opodstatnenie len pri posudzovaní skutku podľa § 171 Trestného zákona, čo však nie je tento prípad. (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu sp. zn. 4Tdo/32/2012 z 27.11.2012 a ďalšie)

Odvolačný súd zároveň venoval osobitnú pozornosť Výpisu z evidencie priestupkov obžalovaného, a to aj napriek tomu, že priestupky, ktorých sa obžalovaný dopustil priamo nesúviseli s trestnou činnosťou, pre ktorú bol obžalovaný. Z uvedeného výpisu vyplýva, že obžalovaný mal (pozn. odvolacieho súdu v čase od 09/2011 do 11/2016) dovedna 40 záznamov za opakované porušovanie povinnosti vodiča na úseku cestnej premávky. Z toho potom vyplýva, že obžalovaný je náchylný k nerešpektovaniu pravidiel na úseku cestnej premávky vyplývajúcich mu zo zákonných predpisov, za ktoré bol v každom prípade postihnutý pokutou, pričom aj po uložení sankcie sa dopravných priestupkov dopúšťal opakovane, vo veľmi krátkych časových intervaloch. Uložené sankcie v blokovaní v podobe pokút teda u obžalovaného nevedli k rešpektovaniu príkazov a obmedzení vyplývajúcich z platných právnych predpisov.

Podľa § 51 ods. 4 písm. g) Trestného zákona, podmienený odklad výkonu trestu odňatia slobody s probačným dohľadom spočíva okrem povinností aj v obmedzeniach, medzi ktoré možno zaradiť aj povinnosť podrobiť sa sociálnemu výcviku, eventuálne inému výchovnému programu.

Sociálny výcvik (resp. iný výchovný program) predstavuje inštitút trestného práva, zameraný na zvyšovanie sociálnych zručností a spôsobilosti, s cieľom posilniť schopnosti jednotlivca (odsúdeného) k riadnemu spôsobu života ako aj pozitívnemu vzťahu k právnym predpisom, rešpektovanie ktorých je potrebné u toho ktorého odsúdeného akcentovať s prihliadnutím od charakteru protiprávneho konania, ktorého sa dopúšťa.

Cieľom je teda predovšetkým náprava páchatel'a, t.j. snaha pôsobiť na páchatel'a tak, aby si osvojil spoločensky prijateľné postoje a správanie a upevnil schopnosti k ich dodržiavaniu. V neposlednom rade je cieľom takto uloženého obmedzenia predchádzanie trestnej činnosti a zabránenie recidívy páchatel'ov, vyváženým pomerom medzi trestnou represiou a prevenciou. Páchatel' je tak „ušetrený“ od pôsobenia vplyvov spojených s výkonom trestu odňatia slobody.

Práve preto odvolací súd na posilnenie dosiahnutia účelu uloženého prísnejšieho trestu uložil obžalovanému podľa § 51 ods. 4 písm. g) Trestného zákona aj povinnosť spočívajúcu podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom alebo iným odborníkom programu sociálneho výcviku alebo inému výchovnému programu.

Takto uložený trest, podľa názoru odvolacieho súdu umocní vedomie obžalovaného o svojom protiprávnom konaní. Páchatel' trestného činu má totižto trest pociťovať ako ujmu a nie ako len formálne odsudzujúce vyjadrenie súdu nad jeho protiprávnym konaním, ktorého znaky sú uvedené v osobitnej časti Trestného zákona. Takto uložený trest odvolací súd považuje za primeraný, zákonný a spravodlivý.

Vzhľadom na vyššie uvedenú argumentáciu, odvolací súd uzatvára, že v prejednávanej veci dôvodne pristúpil k sprísneniu uloženia trestu, a to tak, že súdom prvého stupňa uložený trest odňatia slobody vo výmere 24 mesiacov (pod dolnou hranicou trestnej sadzby stanovenej za spáchaný zločin) sprísnil a uložil obžalovanému trest odňatia slobody v trvaní 3 roky (na samej dolnej hranici trestnej sadzby) za súčasného podmieneného odkladu jeho výkonu s probačným dohľadom na skúšobnú dobu v trvaní 4 rokov. Odvolací súd ukladal obžalovanému trest odňatia slobody v trestnej sadzbe podľa § 172 ods. 1 v spojení s § 38 ods. 2 Trestného zákona, podľa ktorého páchatel'ovi možno uložiť trest odňatia slobody trvaní 3-10 rokov, s prihliadnutím na pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, ktoré rovnako ako okresný súd nezistil, v dôsledku čoho trestná sadzba nebola upravená. Zároveň obžalovanému uložil v zmysle § 51 ods. 4 písm. g) Trestného zákona obmedzenie spočívajúce s povinnosťou podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom alebo iným odborníkom programu sociálneho výcviku alebo inému výchovnému programu.

Odôvodnenie súdneho rozhodnutia nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v

odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne, skutkové a právne závery súdu prvého stupňa vo vzťahu v tomto prípade k oboj odvolaniami napadnutým výrokom pokiaľ ide o každý argument. (napr. R 68/2008-I, rozsudok G. z 9. decembra 1994 vo veci Q. R. proti Španielskemu kráľovstvu).

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti a pochybenie súdu prvého stupňa odvolací súd podľa § 321 ods.1 písm. d/ Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste podľa ktorého odvolací súd napadnutý rozsudok zruší, ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona. Keďže podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku, odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom, na základe vyššie uvedených úvah a na základe odvolania okresnej prokurátorky ako aj obžalovaného, odvolací súd vo veci rozhodol spôsobom vyplývajúcim z výrokovej časti tohto rozsudku, pričom v zmysle § 322 ods. 3 Trestného poriadku mal dostatok podkladov pre vlastné rozhodnutie.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok nie je prípustný.